

Ноември 2016

През май 2015 минах през заслона Али Ланти. Намира се на около 2700 м.н.в. на премка "Малката мизерия". Предната нощ тогава бях спал само 3 часа и стигнах до там с тежък махмурлук, въпреки дългия преход, 20 килограмовата раница и 1600-те метра денивелация. Сега очаквах подобни снежни условия, спях цели 4 часа и нямах махмурлук. Към 10 се изнизих от Бад Гастайн и по фланелка подминах последната цивилизация на 1300 м.н.в. Нямах мускулни крампи както преди година, чувствах се идеално и леко напредвах. По пладне наближих казана под отвесните скали, снегът почваше чак след ключовото изкачване над скалите, което като лабиринт минава по единствената възможна линия. В 2 участъка има побити метални стъпала, в няколко момента се минава по 20 см пътечка над бездната, след което същата тази пътечка № 511 излиза на финално плато. Както преди, снегът там вече беше плътен, а имаше и отпечатък от стъпки и щеки. Направих острия завой наляво и се изкачих над малкото езеро. Навремето имах прекрасна видимост и вместо по стандартната пътека, се качих директно нагоре до 2700 м.н.в. Хоризонталата ме отведе до заслона към 18:00. Но сега беше 16:30 зимно време и заедно с настъпващия мрак падаше мъгла. Само на моменти малкият езерен циркус се виждаше по-обзорно. Последвах стъпките, а където навяванията бяха по-силни вадех компас. Стигнах до 2550 м.н.в. Или пропадах до кръста, или стигах до стена, или тръгнах надолу и явно изпусках лекия завой на юг към премката. В сумрака всички камъни приличаха на заслони. Представих си за последно уютното дървено помещение и реших да се спусна малко назад по стъпките си и да изкарам нощта на открито. Прогнозата за утре бе идеална и при видимост нямаше да има лутаници. Стана тъмно, вече започнах да губя и стъпките си и маркировка и пирамидките. Харесах си еднометров камък, на 2300 м.н.в., образуващ правоъгълна ниша, която поне щеше да ме пази от вятър. С капака на тенджерата изгребах снега от нишата и постлах покривалото на раницата като първи кат изолация. Тук трябва да спомена, че поради многото багаж за пръв път не носех спален чувал и шалте. По всички заслони по пътя ми имаше одеяла, понякога печки или даже чували. Но носех много дрехи и бивак сак. Изпразних цялата раница наоколо. Храната сложих в долната камера на раницата като 2-ри кат изолация, заедно с всичко, останало навън след като смених мокрите дрехи и чорапите със сухи. Сложих 3 чифта вълнени чорапи, термобельо, панталон и ски-панталон на краката, а отгоре термобельо (май даже 2 броя), 2 полара и яке с качулка върху шапката. Под мен застлах с торби, джапанки, празна бутилка, непромокаемо повитите мокри дрехи и онова от храната, което беше пакетирано в плоски неубиващи пликчета. Навън останаха само газта, котлона, канчето и замръзващата вода. Извадих храна за през дългата нощ и отидох до близко ручейче да напълня шишето. Поради гъстата мъгла на връщане търсих свърталището си около 10 минути. После свалих обувките, изтръсках ги от снега и ги сложих в горната камера на раницата, където над тях пъхнах и краката си, заципен целия в бивак сака. За последно надянах ръкавиците, с които изключих челника. Беше към 19:30. Заваля сняг. По някое време обърна на пороен дъждец, но само за малко и снегът пак продължи. Към 21:30 виелицата поспря - направих първо раздвижване. Обуването на обувките отнема десетина минути, после почти кипнах вода, пиках и наченах някакви бързи калории. Времето до сутринта трябваше волево и търпеливо да бъде убивано и изцеждано. Процедурата по връщането обратно в пашкула продължи още половин час. При всичките дрехи и неща вътре, усещах че бивак сакът осезаемо отесня. Когато си легнал и сакът е прав, заципването му е лесно, но в моето полусвито и полуседнало положение, опрял гръб в студения камък... Заклех се, че отсега нататък ще нося двойния бивак за подобни принудителни ситуации, въпреки компромиса с топлината. Стесних малко процепа пред лицето си, за да не навява вътре. Ритмично почуквах с пръстите на краката през бивак сака по обувките. След това удрах по бедрата с ръкавиците. Раздвижвах ставите на краката. Пробвах всяко възможно за позата си движение. Палех челника само за промяна на обстановката. По някое време съм заспал, но се събудих с леко поизмръзнали крака и реших да не спя повече. Не знам каква е била температурата, но заради снеговалежа нощта беше топла. При още минус 5-10 градуса щях да имам по-болезнени мъки. Към 2:30 виелицата спря. Топенето на сняг е бавно, но за него е нужно само да сглобиш и запалиш примуса, да посъбереш от снега наоколо и да

почакаш, греейки ръцете си. Затова направих още 1 истинско едночасово раздвижване с обуване, пикаене и ходене за вода. Обратно в бивака видях как времето прояснява. Последните къщи на Бад Гастайн бяха онова бялото петно на хоризонта. След още 2 часа започнах конвулсивно да треперя, но пък изминалите 9 часа създадох психологически превес. След нощното мачкане на калории бях почти регенериран въпреки липсата на сън. Усещах сигурност, че ще се преборя и с намирането на линията към ниското, дори при покрити маркировка и заоблени пирамидки. Най-трудоемко щеше да бъде постоянното ровене из снега с щеките, когато стъпвайки по тясната ивица над пропастта, се търси да разбереш дали стъпваш върху хлъзгав като сапун гранит или на по-мека и грапава почва. Хубаво би било да се изровят също и металните стъпенки. Новият сняг бе само 20 сантиметра, но пък точно най-важните... След още 1 вряла вода, пак потърсих пътеката, събрах багажа, пих още вода и така стана 6:00. Развиделяваше бавно и потеглих на все още светнат челник. Тука има, тука няма. Радвах се на всяко червено-бяло изровено под снега петно, радвах се на всяка разчистена пирамидка, а в ключовия момент търсих процепа над стръмен улей около 20 минути. Много внимателно и бавно, нямаше място не само за грешка, но и за съмнение. На финала на пасажите тръгнах по видимо логичната линия, но там рових и рових 5 минути, намирайки само плоски стръмни плочи. Върнах се със зор на нелогичната линия и след 10 стъпки се видя, че металните стъпала са покрити, но над снега стърчи педя от арматурата над тях. Вече бях сигурен, че ще ми се размине и без ПСС. Започнах спускане по заснежени камъни и паднах поне 50 пъти по пътя към ниското. Поне можеше да си позволя да падам. Сняг имаше до около 1500 м.н.в. Най-интересното бе че според прогнозата, в района където бях се очакваше да няма валежи. За разлика от останалите части на провинция Залцбург. Гледките обаче опровергаваха тези твърдения - съседните баири бях без сняг дори и над 2000 м.н.в. Към 13:00 бях в селото. По пътя усещах, че нещо със зрението ми не е както обичайно - привиждаха ми се розови прасета, хора вадеха каяци с гребци от реките, червени кучета се събираха на глутници, петли скачаха по оградите, под слънцето се изтягаха голи дървосекачи. Групи хора дискутираха и ръкомахаха, но стигайки до тях се превръщаха в камъни. Други камъни наподобяваха заслони и къщи. Окончателно усетих че халюцинирам, когато циментовата мозайка на гарата ми заприлича на създадена от Йеронимус Бош. Някакви пасторални сценки се разиграваха върху полираните камъчета, по широките фуги скачаха миниатюрни животинки, а милиметрови хора както на селски пазар блуждаеха наоколо. Явно мозъкът създаваше и донадграждаше крещящи форми и движения дори и върху най-обичайните детайли и най-ненатрапчивите релефи. Връзките на обувките си оприличих на целуваща се двойка, а по стъклата се появяваха препускащи звезди и фрагменти с бързо сменящи се картини. Вероятно от впечатленията през нощта, когато светейки с челник към небето, светлината проектираше светулки по падащите снежинки. Така халюцинирайки и дремейки се прибрах към 21:00. Бях с шапка и ръкавици и във влака. Когато не се движех – треперех без да ми е студено. Вкъщи хапнах и заспах. Изкъпах се чак на сутринта. Защо ли, по дяволите, тази премка се нарича “Малката мизерия“?